

Kiran Millwood Hargrave

bam
bú

*il·lustracions de
Tom de Freston*

LA
LEILA
I LA
GUINEU
BLAVA

Traducció de David Nel·lo

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya
el 2022 per Hodder & Stoughton Limited
Títol original: *Leila and the Blue Fox*

© 2022, Kiran Millwood Hargrave, pel text
© 2022, Tom de Freston, per les il·lustracions
© 2024, David Nello, per la traducció
© 2024, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2024
ISBN: 978-84-8343-986-9
Dipòsit legal: B-11752-2024
Printed in Spain
Imprès a Índice, SL
Carrer D, 36 Sector C, 08040 Barcelona

Amb el suport del Departament de Cultura
i de la Institució de les Lletres Catalanes

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

El paper utilitzat en la impressió d'aquest llibre
prové de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribu-
ció, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra només pot ser realitzada amb
l'autorització dels seus titulars, llevat d'excep-
ció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o es-
canejar fragments d'aquesta obra ([www.conli-
cencia.com](http://www.conli-
cencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*A tots els infants que es veuen obligats
a abandonar les seves llars i fer-ne de noves:
esperem que sigueu benvinguts i estimats.*

*A tots els nostres menuts, tan estimats:
Tilly, Fred, Leo, Emily, Pippa, Isla,
Ted, Albie i Lily.*

BASAT EN UNA HISTÒRIA
VERÍDICA DE L'ANNA, LA GUINEU
ÀRTICA QUE VA CREUAR
UN CONTINENT

Tots estem connectats més enllà de les fronteres...
a pesar dels murs que erigiu.
Perquè les històries són com els superherois, veieu,
poden passar a través dels murs.

- *Elif Shafak, escriptora*

Els inuits l'anomenen *tiriganiarjuk*, «la petita blanca», tot i que ella és d'un gris-blau fosc, com el gel més gruixut, com les roques que escorcolla buscant menjar. Els científics que la segueixen l'anomenen Miso, perquè és un nom dolç i esmolat, i pensen que té una cara dolça però esmolada. Nosaltres li diem guineu, perquè és la paraula que fem servir en la nostra llengua, però no és només guineu, o *tiriganiarjuk* o Miso.

Ella és potes ben recobertes per poder-se moure per damunt les terres més fredes. És orelles que es drecen, escoltant el bacallà que es mou per sota dels canals de neu i gel. És equilibri quan s'enfila pels penya-segats més costeruts, a la recerca d'ous i de nius. És lladrucs i glapits, i dents i panxa amb una gana punyent a dins. Ella és un munt de necessitats que no pot anomenar, i les segueix com un imant cap al seu nord verdader. Ella és totes aquestes coses, i molt més, i és només ella.

U

Mira'l als ulls, però no d'una manera fixa, no parpellegis massa, somriu, però sense ensenyar les dents, amb els ulls, però no et posis guenya.

La Leila repeteix les instruccions de la Mona, dins del cap, l'hi va dir tantes vegades que és com si sentís el ritme de les paraules de la seva cosina gran dins de les orelles, la mica de pànic a la seva veu encara que intentava que no es notés. Però la cara del mirall no fa el que li mana. Fa cara de cansada, i la dona que és al rentamans del costat l'observa mentre s'ensabona les mans més estona del que cal.

L'olor del sabó d'aeroport és massa dolça i es barreja amb la ferum química del vàter, i això regira l'estómac de la Leila. S'hauria d'haver menjat el plàtan que la Mona li ha fet agafar. La motxilla li pesa, i alguna cosa rígida se li clava a la part baixa de l'esquena.

Ho ha ficat tot a dins quan l'home de seguretat ha acabat de fer la inspecció, conscient que l'assistenta de vol l'esperava, i que la gent la mirava quan li passava pel costat. Ella es feia notar, i ho sabia. No hi havia cap altre nen que viatgés sol. Cap noia de cabells negres, de pell tan morena. Ningú altre que hagués rebut instruccions de com comportar-se davant del funcionari d'immigració.

La Leila deixa córrer les provatures de la cara i es posa bé la motxilla.

Mira'l als ulls, però no d'una manera fixa.

La dona que s'ensabonava estaria bé que fes cas dels consells de la Mona. La Leila es gira i li torna la mirada. La dona s'enrojola, les galtes blanques es fan roses, i abans que perdi la paciència, la Leila surt tranquil·lament del lavabo, i se sent més alta.

No dura més que un parell de passes. Topa amb l'assistenta de vol, que deixa anar una flaire de perfum ensucrat.

–Ai, ves per on! –diu la dona, que està bronzejada, és prima i rossa, i es diu Fiona. La Fiona va vestida amb una faldilla cenyida, tan cenyida que els genolls es toquen i els tacons ressonen en el paviment brillant de l'aeroport, i que es pensa que parlar amb algú de dotze anys és com parlar amb una criatura de sis.

–Tot bé? T'has rentat les mans?

La Leila no es digna a respondre. El somriure de la Fiona flaqueja.

–Doncs molt bé –diu mentre dona uns copets damunt del cap de la Leila–. Estàs a punt? Vine cap aquí.

La Leila s'empassa la saliva per desfer el nus que sent a la gola mentre s'apropen als cartells escrits en un noruec incom-

prensible, i a sota hi diu *Immigration*, en anglès. La Fiona la dirigeix a través de les fileres curtes dels viatgers que són *National* i *International* i els *Schengen* i els *Domestic*, fins que arriben a una renglera més estreta que queda al costat de la paret. Un home amb ulls cansats seu darrere d'un taulell, sota d'un cartell que diu

Altres.

A la Leila no la sorprèn veure aquella paraula: és el que ha sentit d'ençà que va deixar la casa adossada a Croydon.

S'acosten a ell, l'obstacle final en aquest viatge que fa mesos que preparen. És un guardià de les portes una mica decebedor.

Mira'l als ulls, però no d'una manera fixa, no parpellegis massa.

El taulell queda més alt que el cap de la Leila. Amb prou feines veu el front de l'home i on li comencen els cabells grisos. Ell es tira una mica endavant i para la mà. La Leila ha de fer esforços per contenir l'impuls absurd d'estrènyer-l'hi.

–El passaport –li apunta la Fiona, mentre fa un somriure dentut al funcionari d'immigració.

La Leila maleeix dins del cap, i s'imagina la Mona alçant els ulls al cel. «Tingues el passaport a punt», li va dir. És per això que la Leila ha anat al lavabo, d'entrada, per respirar fondo i practicar la cara que ha de fer i assegurar-se que el passaport estava a punt. Però aquella dona que la guaitava l'ha despistada, i ara nota suats els palmells de les mans i es treu la motxilla de l'esquena per poder-hi furgar a dins.

La mà xoca contra el plàtan, que ha madurat massa i s'ha estovat dins de la motxilla. Nota com l'escampa pertot arreu, damunt del seu llibre i del telèfon i dels auriculars de la Mona, i li ve el pànic, i mira de recordar on és que ha vist el passaport per última vegada. ¿Que potser se l'ha descuidat dins d'aquella safata de plàstic negre, quan aquell home sense somriure li ha inspeccionat la motxilla?

–Ai, ves per on –diu la Fiona entre rialles mentre branda el document petit i blau–. Havia oblidat que me l'has donat a mi!

Mentre l'allarga al funcionari, la Leila s'aguanta les llàgrimes. «No passa res», diu al seu cor desbocat. S'acotxa per tancar la cremallera de la motxilla, es frega la cara amb presses i nota una mica de plàtan enganxós que se li queda a la galta. Abans que s'ho pugui netejar, la Fiona l'aparta suaument i la fa recular

un parell de passes, perquè l'home pugui comparar-la amb la foto del passaport.

Mira'l als ulls, però no d'una manera fixa, no parpellegis massa. Però ella parpelleja, ràpidament, intentant de contenir les llàgrimes. Es clava les ungles al palmell de la mà mentre ell se la mira. Sent com una bola que creix i creix dins de la gola i li fa difícil respirar. Tot allò ho troba odiós. Com també va trobar odiós dir adeu a la Mona i a la seva tia a l'aeroport, odiós el vol, amb el seu aire sec i artificial, i la Fiona, massa callada i massa somrient. Odiós l'home que li ha remenat la bossa i odiosa la dona que l'ha repassada amb la mirada i odiós el plàtan i aquest home, que se la mira i...

Però ara el que mira l'home és el seu passaport. Belluga les mans amb uns gestos acostumats, agafa el segell, amunt i avall i amb un clic satisfactori, llavors li torna el passaport, però no a ella, sinó a la Fiona.

–Benvinguda a Tromsø –diu en una cantarella avorrida.

Ella agafa el passaport. Ha sigut fàcil, i ja està. La part que a ella i la Mona els feia més por. La part que li ha provocat malsons, malsons plens d'habitacions blanques i taules collades al terra. Ja està enllestida. La Leila es neteja la mica de plàtan de la cara amb la màniga. L'alleujament gairebé la fa sentir marejada mentre segueix la Fiona cap a la cinta transportadora, per on alguns equipatges ja donen voltes.

–Tot bé? –li pregunta la Fiona.

La Leila comença a pensar que potser sí.

Deixa anar l'aire a poc a poquet. Això d'estar a l'aguait tota l'estona és esgotador, alerta de les mirades i dels comentaris ocasionals. Fins i tot a la seva escola, on hi ha altres noies de

l'Orient Mitjà, fins i tot altres sirianes. I això fa que moments com aquest, en què el funcionari d'immigració mira cap a l'altra banda, semblin la millor opció per tenir una mica de tranquil·litat. Si ella no pot fer-se invisible, com a mínim que pugui encaixar.

El seu equipatge, una maleta atrotinada que li va deixar la seva tia, la seva amma, arriba al seu costat. La Leila s'aguanta el riure quan veu que la Fiona, amb la seva faldilla tan cenyida, trontolla i malda per culpa del pes de la maleta, i la manipula per col·locar-la dreta damunt de les rodetes que grinyolen.

–Val més que et posis la jaqueta –diu la Fiona–. El clima càlid noruec és menys càlid que el temps a què estàs acostumada.

La Leila entén que vol dir en comparació a Anglaterra, i això no és pas que la conforti massa. Ella no se'n recorda gaire, del seu país, abans de tot, i la Mona no en parla sovint. De vegades, l'amma li parla dels mercats a l'aire lliure, amb aquella calor, i les piles de fruita de la qual ella només coneix el nom en àrab, del seu pis amb aire condicionat a totes les habitacions i de les catifes fetes a mà que van haver d'abandonar. Basbousa, el gat que ella i la mama encara enyoren i ploren, deixat en mans d'una veïna que ja no té electricitat ni aigua calenta de manera regular. Tots aquests records tenen la qualitat dels somnis, s'esvaeixen fins i tot quan en parla.

–La jaqueta! –diu la Fiona–. Posa-te-la.

La Leila descorda el cinturó que hi ha al voltant de la maleta i obre la cremallera del compartiment de davant. Va ser la Mona que va fer l'equipatge amb una cura perfecta, pensant en tot, fins i tot va plegar la jaqueta amb la caputxa a la part de dalt, així que, quan la Leila l'estira, veu com es desenrotlla com

si fos una bandera. Se la posa i a l'instant se sent menys conspícua dins de la jaqueta morada que va heretar de la Mona, és clar, però això vol dir que és pràcticament nova, a part d'un petit set a la butxaca esquerra que la Leila de vegades reobre quan està molt nerviosa.

Ara ho verifica: la Mona el va cosir ben tibet, altra vegada. Ella deu ser l'única noia de disset anys que ha après a cosir. Els dits de la Leila toquen una mica de plàstic arrugat, i això la fa somriure. La Mona va amagar un paquet de caramels de cafè amb llet, Werther's Original, a la butxaca, l'embolcall daurat com si fos un tresor. Sembla com si li estrenyés la mà, volent dir: *Aquí tens això*.

–Au, afanya't! –diu la Fiona, amb un to massa positiu–. Ja gairebé hi som.

Fa cara d'amoïnada, i la Leila endevina que ja té ganes de desempallegar-se d'ella. La Leila arrossega la maleta de rodes grinyolaires, i fins que no s'acosten a les últimes portes automàtiques no s'atreveix a pensar en la raó principal per la qual té l'estómac ple de nusos entortolligats. Perquè passar a través d'aquestes portes és la raó de la sollicitud de visat d'una dotzena de pàgines, de practicar les expressions de la cara i tot plegat. A través d'aquestes portes, és la mama.

La Leila es mossega el llavi i segueix la Fiona cap a un vestíbul amb les façanes de vidre. El cor li ha fugit del pit i batega en algun lloc a la vora de les orelles. Se sent acalorada, les mans suades, i es pregunta, massa tard, si no hauria hagut de practicar les expressions de la cara per a aquest moment, també. Amb la vista repassa aquell munt de desconeguts. Tothom és de pell blanca, i alt.

La mama no hi és.

La Leila s'atura, però la Fiona li diu:

–Ja hi som –i avança repicant de peus cap a una senyora blanca que porta un anorac de ploma i que sosté un cartellet escrit a mà. El cartell diu **Leila Saleh**. La Leila no la reconeix. Ara té la sensació que és al cantell del precipici, l'estómac li fa tombarelles. La mama no hi és. És evident que aquesta dona l'ha vinguda a buscar. La decepció dins del pit de la Leila augmenta i es transforma ràpidament en ràbia.

Sis anys. La majora de mares no podrien esperar-se ni un moment, ni un segon més. Ella ho sap per l'amma, per tots els pares de les seves amigues que s'apinyen i xerren al costat de les portes de l'escola, i així que veuen els seus fills se'ls illumina el rostre. Troben a faltar la canalla al cap de sis hores, i sis anys, ja ni en parlem. Però la mama ha enviat... qui? Una desconeguda.

La Leila tira enrere les espatlles. I a ella per què li hauria d'importar si és evident que a la mama tant li fa? La Fiona li fa gestos perquè s'acosti, i se la veu una mica desesperada. La Leila la segueix.

DOS

–Soc la Liv –diu la dona amablement. Parla amb una mica d'accent, té un gran somriure que mostra les seves dents frontals tortes. A la Leila se li encalla la veu, però aconsegueix un somriure feble de salutació.

–Em fa il·lusió coneixe't, Leila. Soc amiga de ta mare. Treballem plegades. M'ha enviat perquè t'acompanyés i tinguéssis cura de tu fins a casa.

L'estómac de la Leila es torna a regirar. Casa. La llar de la mama sense ella.

–Ara només hem d'esperar per... Ah! Vet aquí!

La Liv fa uns gestos entusiastes per damunt l'espatlla de la Leila, que es gira i veu una noia amb una trena rossa i gruixuda que se'ls acosta amb una bossa grossa a l'espatlla.

La Liv abraça la noia amb un braç.

–*Jenta mi!* Que alta! Ha anat bé el vol?

–*Ja* –diu la noia amb un sospir i es desfà de l'abraçada alhora que envia un somriure trist a la Leila.

–English, *jenta mi* –fa la Liv com si la renyés en broma–.
Veus que tenim companyia.

Es mira la Leila amb un gran somriure, i ella voldria que se l'empassés la terra.

–Leila, ella és la Britt, la meva filla.

La Liv pessiga la galta de la seva filla, i se la mira amb tant d'orgull que fa sentir la Leila buida per dintre.

–Ha vingut de la seva escola a Bergen. Una bona amiga per a tu durant la teva visita.

La Leila s'atreveix a mirar la Britt, que no sembla horroritzar-se davant el suggeriment d'una amistat. Un núvol d'alleujament creix dins de la Leila.

–Ta mare volia venir aquí de totes totes –diu la Liv ja caminant cap a la sortida.

La Leila obre la boca per dir adeu a la Fiona, però l'acompanyant ja s'ha allunyat repicant de tacons.

–Hem hagut de sol·licitar finançament d'emergència, i com que ella és la directora, havia de ser allí. Però al vespre vindrà a sopar amb nosaltres.

«Nosaltres»? La mare no només ha enviat una estranya a buscar-la, sinó que ara espera que s'estiguin juntes amb la seva filla durant hores. La Leila fa xerricar les dents mentre segueix la Liv cap a les portes giratòries que condueixen a l'exterior. Tan bon punt és davant de les portes una esgarrifança li recorre el cos, el vidre és fred al tacte dels dits. La Fiona tenia raó; el temps aquí és més feridor, i el gust de gel et toca la gargamella.

–Tinc el cotxe aquí mateix –diu la Liv sense afluixar el pas–.
El trajecte serà curt. Passarem per sota el mar! Tromsø és una illa, saps?

La Leila fa que sí però no ho sabia. No ha buscat cap mena d'informació sobre Tromsø a internet, tampoc ha llegit la guia que la mare va enviar a l'amma, no ha fet res que pogués espantllar el fet que per fi anava on vivia la mare. El lloc pel qual va deixar Anglaterra i la Leila. La Britt s'ha quedat ressagada i clava uns cops de colze a la Leila.

–Déu-n'hi-do, ma mare, però està bé. Tromsø no és un mal lloc, sobretot a l'estiu.

Les primeres impressions de la Leila no són res de l'altre món. El cel sembla més baix que de normal, com si fos un palmell que empeny cap avall, i el sol es filtra a través dels núvols i tot sembla fosc i sota l'aigua.

–Ja hi som –diu la Liv amb un somriure mentre desbloqueja les portelles del cotxe i obre el maleter.

La Leila fa uns ulls com unes taronges quan veu cadenes, cadenes de debò, dins del maleter. Són gruixudes, pesants i semblen medievals. El cap se li dispara. I si això fos un parany? I si la volen raptar?

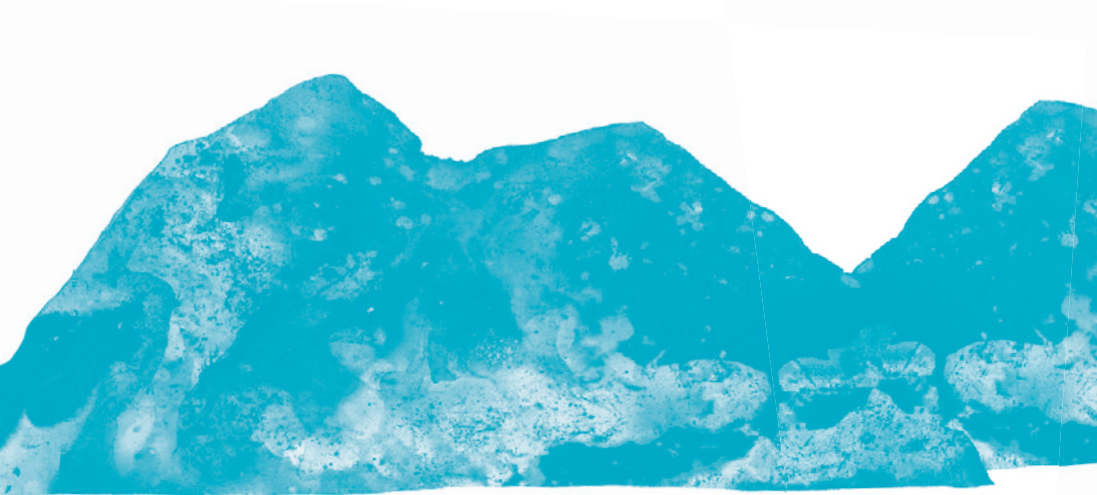
–Són cadenes per a la neu –explica la Britt, que es deu haver adonat del desconcert de la Leila–. Es posen damunt dels pneumàtics.

La Liv les aparta amb un gruny, i col·loca la maleta de la Leila al costat.

–Mai me'n recordo, de treure-les, i si ho faig ja torna a ser l'hora de tornar-les a posar.

–Mama, ara som a principi de l'estiu –rondina la Britt–. Si ho fas ara, trigaràs mesos a tornar-les a necessitar.

–Ai, la meva *lillemor* –diu la Liv esbullant els cabells de la Britt.

–Marona –tradueix la Britt, i posa la seva bossa damunt de les cadenes–. És una cosa que diuen en noruec.

–És una cosa teva –diu la Liv tot pujant al seient del conductor–. Mai havia conegut una xiqueta tan vella. Et juro que quan va néixer ja em feia memòria perquè anàvem justos de llet.

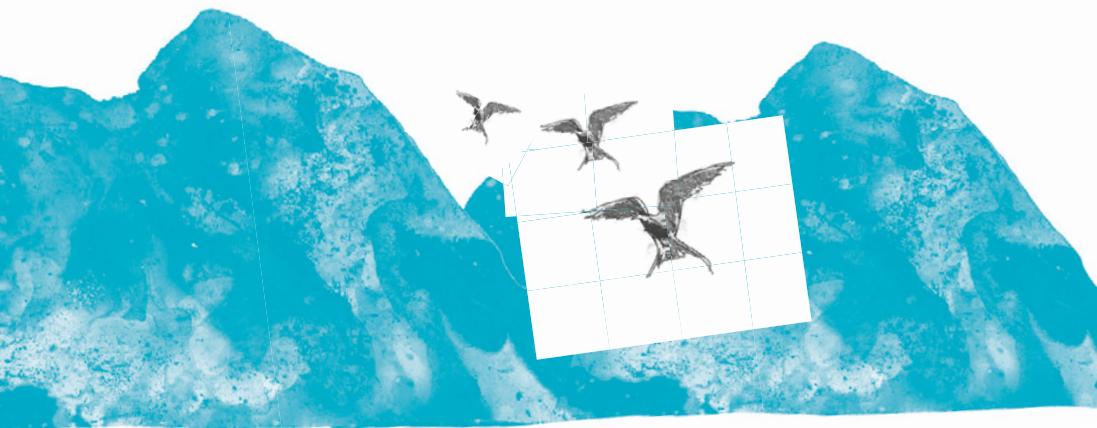
–No t’ho hauria hagut de recordar si te n’haguessis recordat tu –diu la Britt. La Leila s’adona que hi ha una tensió que oscil·la entre elles.

La Leila titubeja, és com si fos massa tímida per obrir la portella del copilot, però ho fa la Britt i toca la palanca per moure el seient i poder asseure’s al darrere, i això fa que la Leila s’hagi d’instalar al davant, una mica incòmoda. Pel mirallet retrovisor veu la Britt, que mira decidida per la finestreta, els braços encreuats.

–Els cinturons de seguretat! –diu la Liv, amb molta menys vivor que abans.

Al cap de pocs minuts de deixar l’aeroport el paisatge comença a canviar, i la Leila veu pinzellades del mar promès i els voltants de Tromsø. I, tot d’una, hi ha una muntanya.

La Leila intenta no quedar-se bocabadada. Ella no ha vist mai una muntanya de debò. Les que van deixar enrere, que envoltaven Damasc, queden tan lluny en la seva memòria que ja no les pot evocar. El més semblant que ha vist d'una cosa tan alta és Box Hill, on ha fet sortides d'orientació amb l'escola. Però això d'aquí és immens, i s'enfila, s'enfila, s'enfila al costat de la carretera, i és tan alt que ella no pot veure'n el cim, amb cases aquí i allà, que són especials pel fet que s'arrapen a una verdadera muntanya.

Fa com si no passés res, tot i que el cor se li ha desbocat, i resisteix l'impuls de girar-se al seient quan el cotxe tomba i es fica dins la boca d'un gran túnel.

–Ara anirem per sota el mar. Aguanteu-vos la respiració!
–diu la Liv, i infla les galtes i prem els llavis com si fos un peix.

La Leila somriu una mica.

–A la Britt això abans li encantava, oi?

–Abans –diu la Britt.

La llum taronja del túnel les envolta i la Leila observa l'altra noia, d'esquitllentes, a través del retrovisor exterior.

Encara té els braços encreuats i les celles arrufades. A la Leila li sap greu per la Liv, perquè és evident que fa el que pot, no només amb la seva filla, sinó també amb la filla de la seva amiga.

Però també és veritat que la Leila ja sap què és això de tenir mares empipadores, mares que et deceben, mares que no apareixen quan ho haurien de fer i que no diuen el que tocaria. Per això també li fa llàstima la Britt.

El túnel continua i continua, i el silenci no ajuda el trajecte. A la Mona no li agradaria. Ella odia els espais reduïts, els llocs foscos, tot el que sigui sota terra. Agafa sempre l'autobús, i no posa els peus al metro encara que sigui molt més ràpid. La Leila no li fa la guitza amb aquesta qüestió, perquè ja sap que té a veure amb el seu món, Damasc, i amb totes les coses sobre les quals no parlen, com per exemple haver-se d'amagar i haver de fugir, i el seu viatge a Anglaterra, el centre de detenció. La Mona ho recorda tot, però sembla decidida a fer-ho desaparèixer de la seva llengua, encara que no pugui fer el mateix amb la seva memòria.

Més enllà, apareix una mica més de claror, i la carretera comença a enfilar-se, d'una manera tan pronunciada que la Leila té l'instint d'acotxar-se, com si hagués de picar amb el cap amb el sostre del túnel. La claror creix i creix, i surten del túnel a la llum, ahora que la Leila hi acostuma els ulls.

–Benvinguda a Tromsø, que s'anomena així per Tromsøya, i que és el nom de l'illa on som ara –explica la Liv–. És la tercera ciutat més gran i més al nord del món.

La Liv posa l'intermitent i el cotxe gira per agafar una carretera que voreja el mar. A la Leila tant li fa no semblar indiferent i es gira al seient. Les muntanyes les envolten pertot arreu. Al capdamunt, abans que els núvols ho embolcallin tot, la Leila

veu neu, que jeu com llengües allargades que baixen des dels cims. Sembla un decorat de pel·lícula.

Continuen dalt del cotxe en silenci, i passen per davant d'edificis moderns de ciment, seguint la curvatura natural de l'illa ciutat, i més endavant veuen un pont enorme fet sobretot de cables metàl·lics, i sembla que s'aguanti suspès per fils. S'estén damunt d'aquella extensió d'aigua, fins a un grup de cases construïdes a la conca i a la falda de més muntanyes, enmig de les quals s'alça un edifici més alt que els altres, un conjunt de triangles blancs. No s'assembla a res que la Leila hagi vist mai, com si fos una col·lecció triangular de nines russes, unes dins de les altres, amb una façana que és una paret de vidre que reflecteix la llum dèbil.

–La Catedral Àrtica –diu la Liv–. És bonica. Hi fan concerts de mitjanit, a l'estiu.

La Leila encara no ha trobat la veu. És veritat que és bonic. Sembla una cosa d'un conte, i es pregunta com deu ser per dins, com si fossis dins d'una d'aquelles boles de vidre amb neu, però aquí tota la neu a fora.

La Leila ofega un badall. Nota els ulls i el cap sobrecarregats per aquest nou indret, i li pesa haver-se aixecat tan d'hora, i l'autobús i el metro fins a l'aeroport, carretejant la maleta entre ella i la Mona, amunt i avall per tantes escales. I, a més, l'adrenalina del viatge mateix, el cor bategant-li amb força cada vegada que havia d'ensenyar el passaport a algú o passar per davant d'un funcionari blanc, tot i que hi havia un munt de rostres com el d'ella a l'aeroport. I la decepció i la ràbia de veure que la mama no l'ha vingut a buscar.

Està cansada, baldada. Ara per ara, l'única cosa que necessita és el seu llit.

Bambú Exit

Helpers

Miquel Ribas Figueras

La véritable confessió de Charlotte Doyle

Avi

Un dia sencer de blat

Anna Cabeza

Tigre, tigre

Lynne Reid Banks

Ciutat d'orfes

Avi

Big Game (Caça major)

Dan Smith

Un replec en el temps

Madeleine L'Engle

L'artilleria de Mr. Smith

Francesc Puigpelat

L'arbre de les mentides

Frances Hardinge

L'enigma Perucho

Jordi Cervera

La cançó del cucut

Frances Hardinge

Ferralla

Pádraig Kenny

Tancat en una bombolla

Stewart Foster

La guerra dels botons

Avi

Ohio

Àngel Burgas

El ramat perillós

David Nello

La llum de les fondàries

Frances Hardinge

L'última grua de paper

Kerry Drewery

L'illa dels Frarets

Michael Morpurgo |

Benji Davies

El noi del diari

Vince Vawter

Ànima Negra

Elisenda Roca

Theodosia i les Serps del Caos

R. L. LaFevers

Theodosia i la vara d'Osiris

R. L. LaFevers

As long as the lemon tree grows

Zoulfka Katouh

La Júlia i el tauró

Kiran Milwood Hardgrave / Tom de

Freston

La flor perduda del xaman de K

Davide Morosinotto

La Leila i la guineu blava

Kiran Milwood Hardgrave / Tom de

Freston

L'illa dels murmuris

Frances Hardinge i Emily Gravett

*Les milles no signifiquen res
per a la Guineu. Ella només sap
que és exactament on ha de ser.
Es desperta, i comença a caminar.*

*Mentrestant, la Leila s'embarca
en el seu propi viatge, per trobar la
mare que es pensava que havia perdut.
En els dies inacabables de l'estiu
a l'Àrtic, el món és grandios,
salvatge i meravellós.
A través del gel i del mar,
les aventures de la Guineu
i la Leila tot just comencen...*

**Novel·la guanyadora
del Premi Wainwright 2023
de literatura infantil
i juvenil.**